

40. Der var engang en tapper Mand.

Moderato.

1. Der var engang en tapper Mand, som Teu-er mon- ne hed- de, han jo- ges af sit
 Fæd- re- land alt ved sin Fa- ders Vre- de: Hen- dre- vet paa en frem- med Strand sit
 Folk han sammen kald- te; og med sit Glas i Haan- den han saa- le- des til dem tal- te:

2., I Brødre! Hidtil meget ondt
 med mig I have døjet
 og det troløse Hellespont
 ved Vintertide pløjet;
 nu ter jer ogsaa her som Mænd,
 en Polak lides ikke,
 i Morgen sejle vi igen,
 i Aften vil vi drikke.“

3. Paa denne Verdens falske Hav
 vi samtlig jo omdrive;
 det Raad, han sine Brødre gav,
 jeg vil os alle give!
 Hver Gang man naar en Ankerplads,
 hvor dejlig Drikke vanker,
 man hvile bør af sin Sejlads
 og villig kaste Anker.

4. Og da dog ingen slipper fri
 for samme Hav at pløje,
 held den, der stundom kan, som vi,
 forglemme Sorg og Møje!
 Gid hver, som sørger paa vor Jord
 og ej sin Sorg fortjener,
 sad fro, som vi, ved sligt et Bord
 og mellem slige Venner.

K. L. Rahbek.

41^a Der var en Konning i Lejre.

Andantino.

1. Der var en Kon- ning i Lej- re, hel tro- fast til sin Grav; hans

Fæ - ste - mø hin fej - re ham i Dø - den et Guld - horn gav.

dol.
Det elsk - te han saa saa - re. I hvert et Gæ - ste - bud hans

Øj - e svøm - med i Taa - re, saa tit han stak det ud.

2. Og da sig nærmed hans Ende,
uddelte han Stad og Land
til hver sin Ven og Frænde,
kun Guldhornet gemte han.
Eengang i Høstens Dage
han sad ved Egebord
med sine Kæmper fage
paa Lejre ved Issefjord.

3. Der sad den gamle, brave,
drak Livets sidste Glød
og kasted den hellige Gave
i Issefjordens Skød.
Igemmem dybe Taage
han blank det synke ser,—
da segned hans Øjenlaage,
drak aldrig en Draabe mer!

A. Oehlenschläger.

41^b Der var en Konning i Lejre.

Andante con moto.

C. E. F. Weyse.

p
1. Der var en Kon - ning i Lej - re, hel tro - fast til sin

p
Grav; — hans Fæ - ste - mø hin fej - re ham i Dø - den et Guld - horn

mf
gav.